

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παροχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ἀσχεσίας καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παίδες.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἑσπεριτικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίαν... δρ. 8,— Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... » 4,50 Ἐξάμηνος » » 5,50 Τρίμηνος... » 2,50 Τρίμηνος » » 3,— ἡ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἑσπεριτικῶν λπ. 20. Ἐξωτεριτικῶν φρ. χρ. 8,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Ὅδὸς Ἐυρυπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαθράκιον
Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος	Ἐν Ἀθήναις, 21 καὶ 28 Νοεμβρίου 1909	Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 51—52	

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΠΕΙΔΗ ἐκείνας τὰς ἡμέρας μᾶς διώρθοναν τὸ σπῆ-
 τι καὶ ἦτο μεγάλη φασαρία, —ξύλα καὶ πλίνθοι
 καὶ κέραμοι, ἀτάκτως ἐρριμμένα παντοῦ, —ἀπεφασίσαμεν
 νὰ φύγωμεν εἰς τὸ Φάληρον καὶ νὰ καταφύγωμεν εἰς
 τὴν γνωστὴν ἑπαυλι, διὰ νὰ κάμωμεν μὲ τὴν ἡσυχίαν
 μας τὴν Κυριακὴν. Ἦτο ἰδέα τῆς Τρισεύγενης, τὴν ὁ-
 ποίαν ἔσπευσαν νὰ ἐπικροτήσουν ὄλα τὰ παιδιά καὶ ὁ
 Μαθουσάλας. Ἡ κυρία Διάπλασις δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην,
 καὶ ἐγώ, περιγάρῃς διότι μᾶς παρεῖχετο μία ὥραια ἡμέ-
 ρα Φαλήρου, ἔδωσα εὐθὺς τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς δια-
 ταγὰς τῆς ἀναχωρήσεως.

Επρόκειτο να υπάγωμεν διά της λεωφόρου Συγγρού, με ποδήλατα. Είμεθα, ξέρετε, μανιώδεις ποδηλάται και, μολονότι δεν είνε πλέον του συρμού, διατηρούμεν τήν μανίαν μας επειδή διατηρούμεν και τὰ ποδήλατά μας. Η αλήθεια είνε ότι θά ἐπιτρομούσαμεν αυτοκίνητον, και πολλάκις ἐσκέφθημεν νὰγοράσωμεν ἐν εὐθνήν, πωλούντες τὰ ποδήλατά μας. Ἐπειδή ὅμως διὰ τὸ εὐθνήτερον αυτοκίνητον θά ἠθέλαμεν δέκα χιλιάδας φράγκα, ἐνῶ ὅλα τὰ ποδήλατά μας μαζί δὲν πιάουν ἴσως οὔτε χίλια, ἀρκοῦμεθα κατ' ἀνάγκην εἰς ἄτι ἔχομεν. Ἄλλως τε, καθὼς με βλέπετε και εἰς τὴν εἰκόνα μου, εἶμαι ἀρκετὰ χονδρός, ἡ δὲ ποδηλασία με ὠρελεῖ, διότι... με χονδραίνει περισσότερον.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν λοιπὸν ἡμέραν, πρῶτῃ-πρῶτῃ ἐξεκινήσαμεν ὄλοι, ἐκτὸς τῆς Διαπλάσεως. Ἐίνε περιττὸν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἐφροντίσαμεν νὰ πάρωμεν μαζί μας τοὺς κερτέδες ποῦ κατασκευάσαν ὁ Μαθουσάλας, και τὰς ἀπαντήσεις τῆς 29ης Κυριακῆς. Ὁ Κέρβερος μὰς ἠκολούθησε πεζός, διότι δὲν ἐφευρέθησαν ἀκόμη ποδήλατα διὰ τοὺς σκύλους. Καὶ μετὰ ταχὺ κ' εὐχάριστον ταξείδιον, χωρὶς κανὲν ἐπιστάδιον, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Φάληρον και εἰς τὴν ἑπαυλίην μου.

«Τοὺς πήρε γιὰ Ἀτσιγγάνους...» (Σελ. 414, στ. β').

Εἶπα χωρὶς ἐπιστάδιον, διότι κατὶ ποῦ μὰς συνέβη καθ' ὁδὸν, δὲν τὸ ἀντελήφθημεν ἀμέσως. Καὶ μόνον ἀποῦ ἐφθάσαμεν, και ἐκάθησαμεν εἰς τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν διὰ νὰ διαβάσωμεν τὰς ἀπαντήσεις, και φυσικὰ τὰς ἐμαξουσάμεν πρῶτα και τὰς ἐμετρήσαμεν, εἶδαμεν ὅτι μερικαὶ εἴλεπαν... Πῶς αὐτὸ; Ἀπλοῦστατα. Ἐνῶ ἐτρέχαμεν με τὰ ποδήλατα ὡς ὁ ἀνεμος, μὰς ἐξέφυγαν και ἐσκορπίστησαν εἰς τὸν δρόμον! Ἐλείπεν ὀλόκληρος ὁ σωρός, τὸν ὅποιον εἶχα ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν μικρὸν Μπέμπην—τὴν ἀφηρημένον παιδί!— και μερικαὶ ἀπὸ ἄλλους σωρούς, τῶν ὁποίων τὰ δεσμά εἶχον χαλαρωθῆ. Τὸ ἐπιστάδιον αὐτὸ μὰς ἐλόπησε και μὰς ἐτάραξεν. Ἦρχισα νὰ μαλῶνω τοὺς ἀπροσέκτους, οἱ ὅποιοι πάλιν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐγὼ ἔπαια, διότι, ἔλεγον, ἔπρεπε νὰ δέσω ὄλας τὰς ἀπαντήσεις μαζί και νὰ τὰς ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν φρόνιμον Μαθουσάλαν. Ἄλλ' ἡ Τρισεύγενη, ἡ ὁποία εἶχε διαβάσῃ μόνη τῆς και κατατάξῃ ἀπὸ πρὶν τὰς ἀπαντήσεις, μὰς καθησούχασε και μὰς διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ ἀπώλεια δὲν ἦτο σημαντικῆ.

— Ἐχάθη, μὰς εἶπεν, ὀλόκληρος ὁ πρῶτος σωρός. Ἄλλὰ ὁ σωρός αὐτός δὲν εἶχε, παρὰ τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνων ποῦ...δὲν ἀπαντοῦσαν. Διότι, ξέρετε, εἰς κάθε Κυριακὴν ὑπάρχουν και πολλοὶ τέτοιοι. Δὲν ἔχουν τί νὰπαντήσουν οἱ κύριοι, και ἀντὶ νὰ σιωπῶσιν, γράφουν προφάσεις και ἀστεία. Τὶ θὰ τοὺς κάμναμε; Περιττοὶ! Καλλίτερα λοιπὸν ποῦ χάθησαν.

— Ναι...ἀλλὰ λείπουν και ἄλλοι, παρετήρησα ἐγὼ.
— Και αὐτοὶ περιττοὶ. Τὸ θυμῶμαι καλὰ... Ἀπὸ τοὺς ἄλλους σωρούς δὲν λείπουν παρὰ μερικαὶ ἀπαντήσεις ἐκτενεῖς...σελίδες ὀλόκληρες φιλογραμμέναις! Τὶ θὰ τοὺς κάμναμε και αὐτούς; Θὰ τοὺς ἀπεκλείαμεν σύμφωνα με τοὺς ἄρους τῆς προκηρύξεως; Δὲς εἶνε λοιπὸν καλλίτερα ποῦ ἐπρόλαβαν νὰ γὰθουν;

Και αἰφνιδίως, ἐνῶ ἐφαχεν ἀκόμη τοὺς σωρούς, ἡ Τρισεύγενη ἀνέκραξεν:

— Ἄ, νὰ! Ἐμειναν κήῶλα μερικῆς. Ὅριστε! κῦτταξε! Και μού ἔτεινε τὰς ἀπαντήσεις τῆς Δάτριδος τῆς Ἐλ-

λάδος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰς (6) μετρίου μεγέθους ἀλλ' ἐκτάκτως πικνογραμμέναις σελίδας, τῆς Τρισεύγενης Ἐλλάδος, —ἐκτὼ σελίδες, ἀν ἀγαπᾶτε, — τοῦ Μιθριδάτου —δυσμίου σελίδες πικναὶ και γιγαντιαῖαι, — και τῆς Ἀγλαίας Φέρον, —εἰς σελίδες ἀληθινῆς φιλογραφίας, ἰκανῆς νὰμφισθητῆς βραβεῖον, — και ἄλλας...

Μὰ γιατί, παιδιά μου, με ἀναγκάζετε νὰ σὰς ἀποκλείσω; Δὲν εἶκαμεν οἱ τῶς ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἐκτενεστέρα ἀπὸ δύο σελίδας—δύο καταβατὰ, —συνήθους ἐπιστολῆς; Τὶ τὰ θέλετε τὰ πολλὰ λόγια; Ἡ παροιμία λέγει ὅτι εἶνε «φτώχεια». Και πραγματικῶς, τὸ πλούσιον πνεῦμα εἶνε συνήθως και ὀλιγόλογον. Ἐπειτα, τὸ σκουδαίτερον: ἀν ὄλοι ἐγράφαν τὸσον ἐκτενῶς, θά ἠθέλαμεν ὀλόκληρον χρόνον διὰ νὰ διαβάσωμεν τὰς 300 και 500 κάπετε ἀπαντήσεις μὲς Κυριακῆς. Και τότε πῶς θά ἐκάμναμεν δύο και τρεῖς τὸν χρόνον;

Και ὅμως με λύπην μου ἀποκλείω τοὺς ἐκτενεῖς, διότι ὁ Μιθριδάτης διηγεῖται μίαν εὐμορφην ἱστορίαν. Φαίνεται ὅτι ὅταν ἦτο πολὺ μικρός, ἔγινε, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας και τοῦ θανάτου κάποιας μικρούλας Ἀννέτας. Κάτι ἀσχετον ἴσως με τὴν ἐρώτησιν τῆς 29ης Κυριακῆς, ἀλλὰ καλογραμμένον. — Ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς Ἀγλαίας Φέρον ἐνέπνευσε και τὸν ζωγράφον μας. Διηγεῖται ὅτι τὸ Καρναβάλι ἐγίνε μασκαρὰς με τὸν ἀδελφόν τῆς,

περιγράφει δὲ τὴν ἐκπληξὴν και τὸν θυμὸν τῆς ὕπηρετρίδας τῶν, ἡ ὁποία δὲν τοὺς εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ πρὶν, και τὸ βράδου, ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι, τοὺς πήρε γιὰ Ἀτσιγγάνους ἀληθινούς, και μόνον ποῦ δὲν τοὺς ἔδειρε με τὸ σκουπόξυλο! — Νὰ λοιπὸν τί χάνουν αὐτοὶ με τὰ πολλὰ λόγια. Ἄν ἦσαν συντομώτεροι, δὲν θά ἔβλεπαν ἴσως τὸνομά τῶν εἰς τὸν πίνακα τῶν Βραβεῖων;

Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἐρώτησιν ποῦ σὰς εἶχε δῶσῃ ἡ Διάπλασις: «Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1909 μέχρι σήμερον, τί πρᾶγμα σὰς ἔκαμε τὴν ζωηροτέραν ἐτύπωσιν;»

Ὁραιοτάτη ἐρώτησις, προπάντων διὰ τὴν ποιικιλίαν τῶν ἀπαντήσεων ποῦ ἐπιδέχεται. Και τῶνόντι, αἱ ἀπαντήσεις τῆς 29ης Κυριακῆς εἶνε πολλαὶ και ποικίλαι. Καμμία σχεδὸν δὲν ὁμοιάζει με ἄλλην, ὅπως συνέβαινε τὸσον συχνὰ εἰς προηγουμένας Κυριακάς. Προσθέτω δὲ ὅτι πολλαὶ εἶνε ὠραῖαι, πολὺ ὠραῖαι, και ὅτι ἴσως εἶνε ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσκέφθημεν ὅτι ἔπρεπε νὰ διαθέτωμεν περισσότερα ἀπὸ τὰ συνήθη εἰς Βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν μας.

Τὰς ἀπαντήσεις τῆς 29ης Κυριακῆς τὰς ἐχωρίσαμεν εἰς τέσσαρας μεγάλους σωρούς. Α' Σωρός, ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἐχάθη εἰς τὸν δρόμον. Β' Σωρός, αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὴν ζωηροτέραν τῶν ἐντύπωσιν εἶχον ἀπὸ κάποιαν τῶν ἀνάγνωσιν. Γ' Σωρός, ἀπαντήσεις ἐθνικο-πατριωτικο-ἱστορικαὶ. Δ' Σωρός και τελευταῖος, ποικίλαι ἐντυπώσεις ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲν εἰμπορούμεν πλέον νὰσχοληθῶμεν με τὸν πρῶτον σωρόν, ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸν δεύτερον.

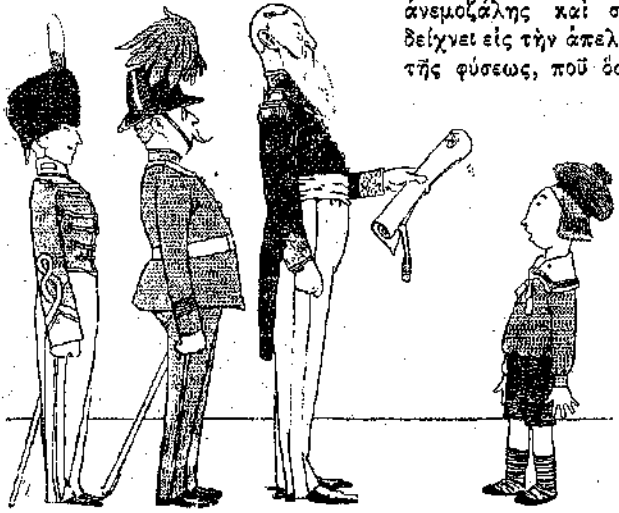
Και ἰδοὺ ὁ Φαληγιώτης, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾶ ὅτι τὴν μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμε τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν «Κοσμοκράτωρ», πῶς δηλαδὴ «ἐν μηχανήμα δόναται νὰ εἶνε πλοῖον, ὑποβρύχιον, ἀεροπλάνον και αυτοκίνητον, συγχρόνως δὲ και ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ροβέρου». — Ὁ Ἡλίας

Α. Πανῶς ἀνέγνωσε τὴν «Καρδίαν», τὸ γνωστὸν βιβλίον τοῦ De Amicis, «τοῦ μεγάλου ἰταλοῦ συγγραφέως, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εἶνε χαραγμένον με χρυσοῦ γράμματα εἰς τὰς καρδίας τῶν παιδιῶν». Και προσθέτει με ὠραίαν εὐγλωττίαν: «Ὅταν ἐδιάβαζα μεγαλοφώνως εἰς ἐπήκοον τῆς οἰκογενείας μου τὸ ἐν αὐτῷ ἔξογον διήγημα Ἀπὸ τῶ Ἀπένινα εἰς τὰς Ἄνδεις, ὄλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν, ἀόρατος δὲ δύναμις με ὤθησεν εἰς τῆς μητρός μου τὴν ἀγκάλην ὡσαν νὰ μού εἴλεγε: Πόσον εὐτυχῆς εἶσαι ποῦ ἔχεις μητέρα! Ἐνῶ τώρα σὺ ἐδρίσκεσαι ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, με ὄλα σου τὰ ἀγαθὰ, πόσοι ἄλλοι, (ὡς ὁ ἦρος τοῦ διηγήματος) ταλαιπωροῦνται και ριψοκινδυνεύουν, μόνον και μόνον διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἴδουν τὴν μητέρα τῶν και ζήσουν ἔπειτα εὐτυχεῖς!..» — Ὁ Μικρὸς Κοπηλάτης διηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐπίσκεψιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» και ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πρώτου φυλλάδιου, τὸ ὅποιον ἠγόρασε. «Μίαν ἐσπέραν—λέγει—τοῦ Ἰανουαρίου ἔκαμα σταθερὰν ἀπόφασιν νὰνέλθω και νὰ λάβω πληροφορίας... Κτυπῶ, και μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοιχθη. Ἐύρισκαμὶ πρὸ κλιμακῶς, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰνάβω. Οἱ πόδες μου τρέμουν, χάνω τὸ θάρρος μου, πρὸς στιγμὴν... Τέλος εἰσέρχομαι εἰς ἐν δωμάτιον και ἀγοράζω τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ 31ου ἔτους, τὸ ὅποιον με κάτεγοῦτευσε και μ' ἔκαμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σὲ υπεραγαπήσω. Βραδύτερον ἔγινε συνδρομητῆς και θά μείνω αἰωνίως.»

Ὁ Ὑπερασπιστῆς τοῦ Ἐθνους ἔχει μίαν ἀλησμόνητον ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προηγουμένης μὰς Κυριακῆς. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον! Διότι, χωρὶς νὰ τὸ περιμνήσῃ, εἶδεν ὅτι ἀέθρησιστέωτο ὀλόκληρος ἡ ἀπάντησις τοῦ χωρὶς νὰ παραλείπεται ὅστε νῆ, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀζαρία ἦτο ἡ ἀστειοτέρα, και ἔπειτα τὸνομά τοῦ εἰς τὸν Α' Ἐπατιον. Ἀδύνατον! λέγει. Νὰ τὸ πιστεύσω; Μοὶ ἐφαίνετο ὄνειρον. Και ὅμως ἦτο πραγματικότης. Θὰ μείνῃ ἀνεξάλειπτον εἰς τὴν μνήμην μου... — Ὁ Αἰγκλὸν συνδέει τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν τῶ ἐπροξένησε τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος μας, με τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη, ὅταν συγχρόνως ἀνέγνωσεν εἰς μίαν ἐφημερίδα «τὴν οἰκτρὰν ἀποτυχίαν τῆς Ἐλλάδος εἰς τὸ Κρητικὸν ζήτημα», Ἄλλ' εἰς τὴν λύπην του, ἠντλησεν εὐθὺς παρηγορίαν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν. «Διότι—γράφει,—ὁ μόνος παρήγορος ἄγγελος εἶσαι σὺ, ἦτις ρίπτεις φωτοβόλους τὰς ἀκτίνας τῆς ἐλπίδος, τῆς ὑπομονῆς, σὺ ἦτις σφυρηλατεῖς πάσαν νεαρὰν καρδίαν ἐπὶ τὸ πατριωτικότερον και μὰς εἰσάγεις εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καλοῦ, οὕτως ὡστε ἀνδρούμενοι...» — και τὰ λοιπά, τὰ ὅποια εὐκόλως ἐννοοῦνται.

Ἀπὸ τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος και ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσὸς εἶχε τὴν ζωηροτέραν εὐχαριστήσιν ἀλλὰ και τὴν ζωηροτέραν λύπην, διότι μόνον εἰς αὐτὸ εἶδεν ὅτι εἶχε μεταβληθῆ ἡ ὠρα τῆς Ἐορτῆς, και ἀντὶ νὰ γίνῃ ἐσπερὶς ἔγινεν ἀπογευματινῆ. «Και ἐνῶ οὕτω θά ἠδυνάμην—λέγει—νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἐορτήν, ἐξ ἀμελείας νὰ μὴν ἀναγνώσω ἐφημερίδα, ἐστερήθην αὐτῆς τῆς ἀπολαύσεως. Τοῦτο ἦτο ἡ τιμωρία διὰ τὴν ἀμελείαν μου!» — Ὁ Δαίμων τῆς Ἐρήμου μανθάνει ἔξαφνα εἰς τὸ σχολεῖον ὅτι ἦλθε τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος. Φαντασθῆτε

«Ἐἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ Βασιλέα τοῦ Βελγίου...» (Σελίς 415, στ. β').

τὴν ἀνοπομονησίαν του ἔως νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα! Ἄλλ' ἄς μὰς τὰ πῆ καλλίτερα ὁ ἴδιος: «Μόλις ἐκτύπησε ὁ κῶδων, ἐτὸ τέλος τοῦ μαθήματος, ἀρπάξω τὸ καπέλλο, τὰ βιβλία, και πρῶτος-πρῶτος πετιοῦμαι ἔξω ἀπὸ τὴν τάξιν, κατεβαίνω τρεῖς-τρεῖς τὰς σκάλες, ὀρμῶ ἐτὸ θυρωρεῖο και ἐπιτέλους παίρνω τὴν Διάπλασιν και φεύγω. Σ' ὄλον τὸν δρόμον, ὄλω ἀνοιγὰ τὸ φυλλάδιον και ἐρριπτα ματιές ἐτὸ περιεχόμενον, και γι' αὐτὸ καμμιά δεκαριά φορὲς κόντευσα νὰ πατηθῶ ἀπὸ τ' ἀμάξια και πολλὰς φορὲς ἐπήλθε σύγκρουσις μεταξὺ ἐμοῦ και τῶν διαβατῶν. Ἐπιτέλους φθάνω σκίτι και χωρὶς νὰ ἰδῶ κανένα, ξαπλόνομαι εἰς ἓνα καναπέ και ἀρχίζω νὰ διαβάζω. Ὅσο διάβαζα, τὰ σάλια μου ἔτρεχαν ἀπὸ τὴν καλλονῆ, ἀπὸ τὸν πλοῦτον, ἀπὸ τὴν γλύκα τῆς Διαπλάσεως μας. Τέτοιους εὐχάριστους ἐντυπώσεις νάχω και ὅταν θά διαβάσω τὰ ἀναμνηστικὰ τεύχη τῆς πεντηκονταετηρίδος και ἑκατονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεως μας! Ἀμήν!»

Ὁ Ταπεινὸς Κύριος ἀπαντᾶ με καμμιά δεκαριά τετράστιχα. Ἰδοὺ αἱ ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ φύλλον τῆς Τριακονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεως:

Τὶ ὠραῖαι αἱ ἀπαγγελίαι και τὰ ποιήματα!
Τὰ ἐξαισιά τῆς δράματα και διηγήματα!
Τὴν εὐχομαι ἐκ καρδίας χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃ,
Τὸν δὲ διενθυντῆν τῆς νὰ τὰ ἐκατοσιήσῃ.

Ἄλλ' ἂν και πεζός, ὁ Πλοίαρχος Νέμος τὰ λέγει πολὺ ποιητικώτερον. Και αὐτὸς ἔχει τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Τριακονταετηρίδος, ὅπως ζωγραφίζεται εἰς τὸ ἀναμνηστικὸν Τεύχος. «Ἐνας θρίαμβος—λέγει,— ποῦ θά ζῆ διὰ πολλὸν καιρὸν. Ὁμοιάζει με τὴν κεραυνόβολον ἀστρατῆν, ἡ ὁποία μέσα εἰς τὴν ἀντάραν τὴν φεβερὰν μὲς ἀνεμοζάλης και σκοτεινῆς καταγίδας, φωτίζει και δείχνει εἰς τὴν ἀπελπισμένην ψυχὴν μας τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως, ποῦ ὄσω και ἂν ἐκσπᾶσθῃ ἀπὸ μαῦρα και ζοφερά νέφη, ὑπάρχει ὅμως, και ἀπλῶς μόνον φωτὶς ἀκτίνος ἀνάγκην ἔχει ν' ἀποκαλυφθῆ.»

«Ἐστὶ και ἡ Τριακονταετηρίς σου μὰς ἔδειξε σὰν ἀστρατῆ, ὅτι δὲν ἐσβέσθη ὀλότελο ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ και τοῦ ὠραίου εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅτι ἡ ψυχὴ του δὲν ἔχασε τὴν πρώτη τῆς δροσιά και ὠραιότητα, ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκην φωτὸς σὰν τοῦ δικοῦ σου, διὰ νὰ φανῆ και νὰ λάμψῃ μέσα εἰς τὰς ἀσχημίας ποῦ τὴν περιβάλλουν.»

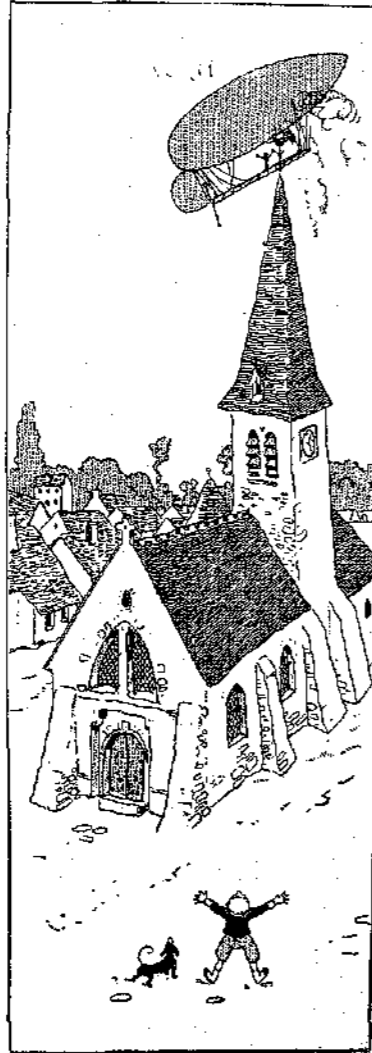
Ἐίνε και μερικαὶ ἄλλαι ἀπαντήσεις εἰς αὐτὸν τὸν σωρόν, πολὺ ἔρηραι και τυκτικαὶ, χωρὶς τίποτε τὸ ἐκτακτον. Νομίζω, ὅτι δι' αὐτὰς δὲν ἀξίζει νὰ γίνῃ λόγος. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐχάθησαν.

Θέλετε τώρα,—ἰδέα τῆς Τρισεύγενης και αὐτῆ,—νὰ ἴδωμεν μερικὰς ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸν Δ' Σωρόν, πρὶν ἀνοίξωμεν τὸν τρίτον; Ναι, καλλίτερα ἔτσι. Διότι ὁ τελευταῖος σωρός εἶνε πολὺ ὀγκώδης, και ἂν τὸν ἐπαίρναμεν μονορροῦφι, θά κατανοῦσε μονοτονία.

Ἰδοὺ ὁ μικρὸς μας φίλος Κοκὸς Σταυροῖδης, ὁ ὁποῖος μού γράφει ἀπὸ τὰς Βρυξελλὰς. Προσθέτω αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν, διὰ νὰ ἐνοήσετε καλλίτερα τὸ ὄνειρόν του. Λοιπὸν ὁ φίλος μου Κοκὸς εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Βασιλέα τοῦ Βελγίου, ὁ ὁποῖος, λέγει, τῶ ἐνεχείρισε δίπλωμα και πρόνομιον εὐρεσιτεχνίας, — διατὶ νομίζετε; Διὰ τοὺς τελειο-

γεγονός της άγρίας σφοδής των 'Αρμενίων υπό των Τούρκων εν 'Αδάνις, Μερσίνη, 'Αλεξανδρέττα κτλ.»—Ο Δέων της 'Ερήμου αναφέρει την πτώσιν του 'Αβδούλ-Χαμίτ, που δέν την χωρεί ο νους του.—Το Φρικτόν Ναυάγιον έθαύμασαν υπέρ πάν άλλο την άνδρειάν και το θάρρος των κατοίκων της Κρήτης.—Ο 'Αριστείδης Κανάρης, το δημοφήρισμα, το έποισν έκαμεν έδώ μία έφημερίς «περι του άν δ κ. Βενιζέλος είνε ικανός να διοικήση τόν 'Ελληνικόν λαόν.»—Η Δεινοπαθουμένη 'Ελλάς την έπισκεψίν της εις τα Πατριαρχεία Κων]πόλεως,—και άλλοι άλλα πολλά και διάφορα, τα όποια δέν έχω τόπον ν' αναφέρω. Έννοείται όμως, ότι αι παραλειπόμεναι άπαντήσεις δέν παρουσιάζουν τίποτε το έξαιρετικόν.

Και έρχομαι εις την τελευταίαν του σωρού αυτού ύπογεγραμμένην από τόν φίλον μας 'Αντόρτην. Και εις αυτόν, την μεγαλειότεραν έντύπωσιν έκαμεν ένα όνειρόν: «γλυκόν όνειρον, τό όνειρον του 'Ελληνισμού.» Είδε, λέγει, ότι ή 'Ελλάς απέκτησε στρατόν αξιόμαγον έν 500,000, και στόλον ίσχυρόν από 400 κορμάτια, έξ ών τά 100 θωρηκτά. Τα λοιπά, τά φαντάζεσθε εύκολα. Το μόνον κακόν είνε ότι οι στρατοί και οι στόλοι δέν γίνονται ούτε με δνεира, ούτε με μαγικούς καθρέπτας. Γίνονται μόνον με την ύπομονήν, την άφοσίωσιν, την έργασίαν και τόν άθρόνον και άκοίμητον πατριωτισμόν, ό όποιος δέν ξέρει μεγάλη λόγια, αλλά παντού και πάντοτε κάμνει τό καθήκόν του. Αυτά μου παρήγγειλε να σας γράψω ή κυρία Διάπλασις.

«Βακάλωσεν εις την κορυφήν ενός καμπαναριού...» (Σελ. 418, στ. α'.)

Επιστρέφω εις τόν τελευταίον σωρόν. Είδατε ποτέ σας άεροπλάνον; Ο φίλος μου Μαρκήσιος Βιλμέρ, ό όποιος μένει εις την Γαλλίαν, είδε... Και φυσικά, αυτό του έκαμε την μεγαλειότεραν έντύπωσιν, προ πάντων την στιγμήν που έσκάλωσεν εις την κορυφήν ενός καμπαναριού...

Το Φιλ της Μάννας διηγείται τας έντυψώσεις του από μίαν του έπισκεψίν εις τας Πυραμίδας του Καίρου.—Η Γαλανή μας Σταυροφόρα έθαύμασε την θαυματουργήν εικόνα της Εύαγγελιστριάς της Τήνου «με τά άπειρα και άνεκτήμητα άφιερώματα των διαφόρων Χριστιανών καθώς και άλλοδόξων».—Η Προσόλουστος Αίγλη, καθημένη πάντοτε εις τούς πρόποδας ενός βουνού, «εις την στιγμήν εκείνην, ή όποία κάμνει τόν άνθρωπον ν' ανατριχιάζη», έκουσεν έξαφνα την γλυκειάν φλογέραν ενός βοσκού. Έστρέψε τότε και τόν είδε που έπαιζεν, «ένώ γύρω του ήσαν ξαπλωμένα κατάλευκα άρνάκια, άκρωόμενα την αληθώς θείαν μουσικήν». Ίδου πραγματικώς μία έντύπωσις αγνή, ώραία και ζωηρά.

Ο Παρήγορος 'Αγγελος έθαύμασεν ένα σκύλον, τόν όποιον είδε φορτωμένον μ' ένα καλάθι, να πηγαινή φαγητόν εις ένα χωλόν γέροντα.—Το Πουλάκι της 'Ερήμου άπήνησε μίαν ήμέραν τούς μικρούς μαθητάς ενός χωριού, οι όποιοι, κατενοουσιασμένοι φαίνονται από πατριωτικά λόγια του δασκάλου να, έπαιζαν τόν πόλεμον. Τότε τούς έδωκεν όλίγη λεπτά. «Α! τί χαρά μαζί λέγονν και τά παίρνουν.—Γιατί;—Γιατί ό δάσκαλος μές ειπε πως αν είχαμε λεπτά, θα παίρναμε την Πόλι. Τώρα θ' πάμε, θα του δώσωμε αυτά τά λεπτά, και

θα πάρουμε την Πόλι.» Νοστιμάτατον!—Το Ζήτω ή Χίος διηγείται πως οι δικοί μας εις τά 'Ιεροσόλυμα έπεδιόρθωσαν δια νυκτός τόν «Ναόν της Κοιμήσεως της Θεοτόκου» και έλαβαν κατοχήν αυτού εις τό πείσμα των Λατίνων και των 'Αρμενίων. (Τί περίεργα πράγματα!)—Ο Κ. Γ. Πλάκας περιγράφει ώραίότατα μίαν δύσιν του ήλιου, συμπίκτουσαν προς την ανατολήν της σελήνης. Και έπιλέγει: «Όταν θυμηθώ τόν παράδοξον αυτόν ανταγωνισμόν των δύο άστρων, νομίζω πως παρευρέθηκα σε μία τραγική ούράνια μάχη, σε μία φανταστική μονομαχία, που ό αδύνατος θα ένικούσε τόν δυνατόν και θα τόν έγκρέμιζεν εις ένα χειμαρρον από φλόγες!»—Η μηχανή του άτμοπλοίου, με τό όποιον έταξείδευσε κάποτε ή 'Εορτή της Σημοσίας από

Αιγίνης εις Πειραιά, έπαθε βλάβην, έκαμε κρότον και τό άτμόπλοιον έσταμάτησε. «Φαντασθήτε τόν θόρυβον, ό όποιος ήκολούθησε μετά τό τοιούτον γεγονός!» Σχεδόν ναυάγιον δηλαδή!—Ο Μαυροθαλασσίτης είχε φέτος μίαν, την ζωηροτέραν έντύπωσιν της ζωής του όλης. Δια πρώτην φοράν έξεντεύθη, άφισε τούς γονείς του, τό σπίτι του, την πατρίδα του... Δέν θα λησμονήση προπάντων ποτέ την στιγμήν που έπήγε να φιλήση τό χέρι της μητέρας του. «Έπήγαινα, λέγει, να ζήσω μόνος μου, έλεύθερος—άλλά πόσον μου έχόστισε αυτή ή έλευθερία!» «Ω, τό πιστεύω...»—Ο 'Ευκούρειος 'Απόλλων, εις μίαν έκδρομήν, έλαβεν άφορμήν να παρασταθή εις φιδικόν άγώνα δύο άηδόνων, αι όποιαί αφού συνηγωνίσθησαν εις τό άσμα επί πολλήν ώραν, έπέπεσαν έναντίον άλλήλων και έρονεύθησαν και αι δύο! «Τό περίεργον είνε, λέγει, ότι ένώ της μιάς ό λόρυγξ είχε καταξέσχηθη, της άλλης ουδέμια βλάβην έφερε. Τί άρά γε είχε συμβή; Μήπως ή νικηθείσα, δια να κρύψη τό αίμαός της, ήτύκωνησεν; 'Αγνοώ!» Κ' εγώ επίσης.

Θά μου έπιτραπή τώρα να παρατρέξω μερικάς άπαντήσεις, δια τας όποιας θα έπρεπεν ίσως να γίνη περισσότερος λόγος, εάν άλλαι καλλίτεραι δέν έκαπαράριζαν τόν υπολειπόμενον χώρον. Αι καλαι αυτάί άπαντήσεις είνε: του 'Εξορίστου Βασιληά, ό όποιος μές διηγείται ένα πάθημά του... δημοσιογραφικόν—της 'Αργυράς Πανσελήνου, ή όποία συνέφαγε κάποτε με κάτι καλούς και πτωχούς ανθρώπους—της Δέας, ή όποία περιγράφει την πυρκαϊάν και την καταστροφήν μιάς πτωχικής κατοικίας—της 'Ηγους της Δίμηης, ή όποία είδε μίαν ήμέραν εις τό 'Ανατομειον τό

πτώμα μιάς γοαίας,—φρίκη!—που έζητιάνευε πριν εκεί-άπέξω—της 'Ηλικής 'Απίνος, ή όποία εκθέτει τας έντυπώσεις της εκ της έπισκέψεως του λενοταριού του Λεωνίδα εις την Σπάρτην—του 'Ιουδώρου Νικολαΐδου, ό όποιος περιγράφει ζωηρότατα την πυρκαϊάν μιάς ώραίας 'Εκκλησίας—του Παγοδορόμου, ό όποιος διηγείται τόν σπαρακτικόν πνιγμόν ενός παιδιού—της Γλυκειάς 'Αμμουδιάς, ή όποία κατά τό διάστημα του χειμώδους έλαβεν άφορμήν να κάμη μίαν ώραϊαν έλεημοσύνην—του Δημ. Π. Μπαμπάνου, ό όποιος είδεν έν αυτοκίνητον να παρασύρη και να τραυματίζη σοβαρώς ένα παιδάκι—της 'Αργυράς Πεθύμηης, εις την όποιαν έκαμε κάποτε μεγάλην έντύπωσιν «ένα κόκκινο έξοχικό σπιτάκι βουτηγμένο μέσα σε μία παχειά πρα-

σινάδα από πολλά και πολύ ύψηλά δένδρα»—της Πρωής Ψυχορραγούντος 'Αγγέλου, ή όποία θλίβεράν έντύπωσιν διηγείται και έπιλέγει: «τά μικρά χαρμόσυνα γεγονότα αν τιπαρέρχονται χωρίς έντονώσεις, διότι—άλλοίμονον!—ή δυστυχία άφίνει άναμνήσεις πλέον άνεξαλείπτους της εύτυχίας»—και τέλος της Μελαγχολικής 'Ονειροπόλου, ή όποία, από έν περιστατικόν, ένόησε «τί θα πη πραγματική δυστυχία και όρφάνια».

Το Ξηνητεμένο Πουλί, από τό Μοντρεάλ του Καναδά, είχε φέτος την ζωηροτέραν έντύπωσιν από έν άνάκτορον έκ πάγου (Ice-Palace), τό όποιον κατεσκεύασαν τας 'Απίκρεω παρά τούς πρόποδας του λεγομένου Βασιλικού Βουνού, προς τό νότιον μέρος της πόλεως. Θά ήτο πραγματι ώραϊόν, αν κρίνω και από την εικόνα του, που μές στέλλει επί δελατρία.

Η Ποιμενική Φλογέρα, την ήμέραν των γενεθλίων της, έλαβε δώρον από τό μπαμπά της μίαν μεγάλην κούκλαν, πολύ εύμορφη, σαν αληθινόν παιδάκι, με γαλανά μάτια, με καστανά μαλλιά, όλο μπουκλίτσες, αλλά με φόρεμα πολύ πτωχικόν, τσίτινον, που δέν της ταιρίαζε διόλου. Η Ποιμενική Φλογέρα συμπεραίνει «με τό μικρό της μυαλό» ότι αυτό έγινεν έπιτηδες, δια να μάθη να ράπτη. Και πραγματικώς, με τό να κάμνη τά ώραϊα άσπρόρρουχα και τά ταιριαστά φουστάνια της μεγάλης αυτής κούκλας, έμαθε ραπτικήν σχεδόν εις την έντέλειαν. Μπράβο της!

Ο Αίτηρος του 'Οραίου περιγράφει ένθουσιωδώς «την ιεράν κοιλάδα της άρχαίας 'Ολυμπίας», την όποιαν φέτος έπεσκέφθη. Το ύφος του ύκηνθυμίζει τά όδοιπορικά βιβλία του κ. Παγανέλη με τόν πολύν ρομαντισμόν.—Ολιγώτερον ρομαντική, αν και επίσης ένθουσιωδής είνε ή έντύπωσις της 'Ελαΐδος από τόν Ερμήν, τό άθάνατον άριστούργημα του Πραξιτέλους. Με τό δίκχο της λέγει, ότι ή θέα του είνε ή μεγαλητέρα έντύπωσις όχι πλέον του έτους αυτού, αλλά όλης της περασμένης ζωής της.

Την 23 π. 'Απριλίου, ένας καθηγητής, θεϊός της 'Ελληνίδος Κυραίας, έώρτασε πλήν της όνομαστικής έορτής του, και την τριακονταετηρίδα του διδασκαλικού σταδίου του. Και είνε αδύνατον να μές περιγράψη τί ήσθάνετο ή φιλόστοργος άνεψία του «βλέπουσα αυτόν να δέχεται μετά συγκινήσεως τά δώρα, τας άνθοδέσμας, τας εύχάς, τας προσφωνήσεις των φίλων του, των συναδέλφων του, των πρώην και νυν μαθητών του.» Έντύπωσις σεμνή και ειλικρινής.

Τό έτος αυτό, ή Παλλός είχε την άτυχίαν να χάση την αγαπητήν της Γιαγιάν. Είνε δυνατόν να έχη ζωηροτέραν έντύπωσιν από τόν θάνατον αυτόν; Τι ώραϊα που τόν περιγράφει εις πέντε τετραστάκια! Και ό άδελφός της, τό Σκότος, αν και δέν είνε παιητής, δέν ήσθάνθη όλιγώτερον αυτήν την στέρησιν, ή δε μελαγχολική του άπάντησις μαρτυρεί τόν αγιάτρευτον πόνον της ψυχής του.

Η Παπαρούνα περιγράφει παραστατικώτατα «την τεραστίαν, την τρομακτικήν, την καταπληκτικήν κίνησιν των 'Αθηνών» μίαν Κυριακήν άπόγευμα, όταν ή ζέστη εις την πόλιν ήτο πνιγηρά και όλος ό κόσμος έσπευδε με τά τραμ

ναναπνεύση εις τας έξοχάς. Που να εύρη θέσιν! Εις όλους τούς σταθμούς έγινετο ένα κακό!—Και ό 'Αθανάσιος Διάκος έπίσης, ό όποιος δια πρώτην φοράν φέτος έπεσκέφθη τας 'Αθήνας, έμεινεν έκπληκτος πρό της μεγάλης αυτής κινήσεως, ή όποία κορυφούται εις την Πλατεϊάν της 'Ομονοίας, όπου καταλήγουν και άφ' όπου έκκινούν όλα τά ηλεκτρικά τραμ. Εκεί είνε τώντι ό γενικός Σταθμός.

Έκουσε δια πνεύματα και δια μαγείας Πνευμάτων ή 'Ιωάννα Δενδρομού, αλλά δέν έπίστευε τίποτε. «Όσο και αν της έπιπίλιζον τό μυαλό», αυτή έπέμενε να τά θεωρή παραμύθια. Μίαν ήμέραν όμως, που της είχαν διηγηθή πάρα πολλά θαυμάσια και φοβερά, της συνέβη κάτι έκπληκτικόν. «Ητο, λέγει, μόνη εις τό δωμάτιόν της και ένεδύετο, όταν έξαφνα όλα τά πράγματα—καπούτσια, κάλτσες, βούρτσες, φαλλίδια, ποτήρια κτλ.—ήρχισάν να πετούν και να χορεύουν τριγύρω της, ως να τά έσφενδόνιζε κάποιον άόρατον χέρι ταχυδακτυλουργού. Θά υποθέσετε, ότι από τότε πιστεύει τα πνεύματα. 'Οχι, διόλου! Το πάθημά της δέν ήτο παρά όνειρον, τό όποιον ώφείλετο απλά εις τας τρομακτικές διηγήσεις της ήμέρας. Της έκαμε όμως μεγάλην, πολύ μεγάλην έντύπωσιν, διότι ήτο «ζωηρόν ως πραγματικότης».

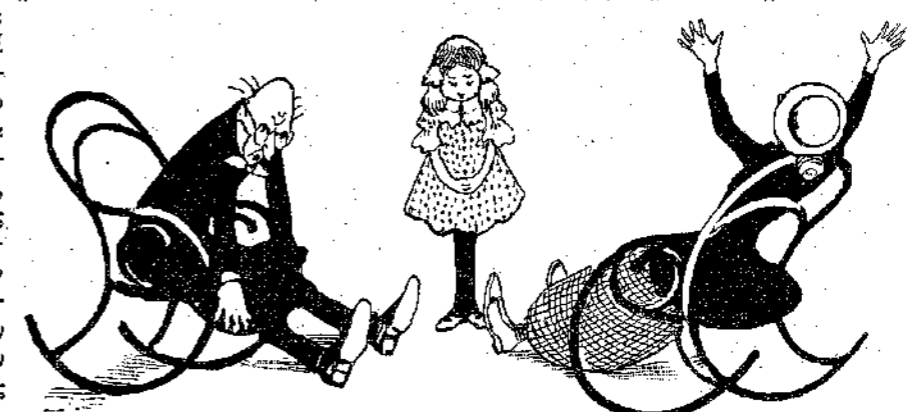
Και έρχόμεθα τώρα εις τας καλλίτερας άπαντήσεις. Με πολλήν χάριν ή Μικρούλα Τροαλάρ διηγείται πως άπαρήγορ εις τας εισιτηρίους της έξετάσεις δια την Α' του 'Ελληνικού, πράγμα τό όποιον «την κατεδίκαζεν εις ένας έτους άκόμη Δημοτικόν Σχολείον». Φαίνεται όμως ότι αυτό

έκαμε μεγαλειότεραν έντύπωσιν εις τόν παππού της «που παρ' όλίγον να πάθη άποπληξίαν», και εις την 'Αγγλίδα παιδαγωγόν της, «που κατελήθη από νευρικήν κρίσιν, πολύ άσυμβίβαστον προς τό βρετανικόν φλέγμα». Και ή Μικρούλα Τροαλάρ έπιλέγει εύφύστατα: «Η έντύπωσις των άλλων είνε ή

ζωηροτέρα μου έντύπωσις. Φαίνεται ότι όταν παθαίνομεν τίποτε τέτοιο εις τό Σχολείον, οι άλλοι λυπόυνται περισσότερον από ήμάς. Έπιτέλους εγώ έχασα τόν χρόνον. Δικός μου δέν ήταν; Διατί οι άλλοι να κάμνουν σαν να τόν έχασαν εκείνοι; Τι χαριτωμένη άσυναίσθησι! Ο 'Εθνικός 'Ερωτισμός έδιάβασε μίαν ήμέραν εις την έφημερίδα: «Γέννησις τέρατος: Μία γυνή εις την Λάρισσαν έτεκε τέρας έχον τούς όφθαλμούς εις τό δισθεν της κεφαλής, ράμφος πτηνού, στόμα ζωού, και τέλος ότα λαγωού, ανωρθωμένα προς τά άνω». Και έπιλέγει: «Έ, τί να σας πώ! έσυγχώρησα όλα τά σφάλματά μου όταν είδα τοιούτον

«Χορεύουν τριγύρω της...» (Σελ. 419, στ. β'.)

«Παρ' όλίγον να πάθη άποπληξίαν...» (Σελ. 419, στ. β'.)

σφάλμα του Θεού! Προς Θεού, Θεέ μου, τί ασυγχώρητα λάθη είνε αυτά;» — Αυτό είνε που λέγομεν άκριτως... Παίδων Πνεύμα εκ τού φυσικού!

Το Δάρνης Κλωνάρι έχει μίαν έντύπωσιν, ή οποία έλεγχει πραγματικώς παρατήρησιν λεπτοτάτην. «Βασειλίου, λέγει, μία μέρα εις το παράθυρόν μου και εκύτταξα δύο άτσιγγανάκια που έπερνούσαν. Το ένα, κοριτσάκι έως εξ έτών, έκρατουςε στο ένα χέρι μία βέργα με την οποίαν έπειραζε το αδελφάκι του—πολύ μικρότερό του, — και στο άλλο ένα κομματί ξερό ψωμί. Έφαινετο άμέριμνο κι εύτυχισμένο. Έξαφνα άπ' το αντίκρυνο πεζοδρόμιο είδε να περνά μία κυρία πολύ καλοσυνδυμένη. Έτρεξεν άμέσως άπ' πίσω της. Στο πρόσωπό του έξωγραφήθη κατήφεια και ήρχισε— με τα θερμότερα βέβαια λογάκια,— να ζητή έλεημοσύνη. Η κυρία όμως, που έφαινετο βιαστική, δέν έδιδε τίποτε. Άλλά το άτσιγγανάκι έξακολουθούσε να την παρακαλή. Έπί τέλους έκείνη έβγαλε και του έδωσε κάτι. Έβλεπο το έπηρε, έπειτα έστάθη όπισω της, έδωσε την γλίσσαν του, έπερίπαζε και το βάδιμά της, και έπειτα έτρεξε πάλι στο αδελφάκι του, πάλι γελαστό κι εύχαριστημένο. Αυτό μου έκαμε μεγάλη έντύπωση, διότι μου έφάνη παράδοξον, πως τέτοιο μικρό παιδί να είμπορή, εκεί που παίζει και χαίρεται, να προσποιηται έξαφνα το δυστυχισμένο, κι έπειτα, ή διότι του έφάνη μικρά ή έλεημοσύνη, ή άπλως δια να εύχαριστήση τον έαυτόν του, να περιπαίξη τον ευεργέτην του!»

Η Ζιχλά Χανούμ περιγράφει ένα πτωχικό μνηματάκι, που της έκαμε μεγαλειότεραν έντύπωσιν από όλα τα μεγαλοπρεπή μαουσάκια που το έτριγύριζαν. Διότι, — λέγει, — είχα ένα μοναδικό στολίδι, που θα το έξήλευαν και οι καλλίτεροι τάφοι: μία τριανταφυλλά γεμάτη, φορτωμένη τριαντάφυλλα. Ο άερας την έγερνε ήσυχαστήν άγραφή πλάκα, και τα μαδημένα πέταλα των τριανταφύλλων έπεφταν επάνω της σαν χιόνι τριανταφυλλί. Δέν είχεν επιτύμβιον το μνηματάκι εκείνο, και όμως έγω έδιάβασα εκεί το άθάνατον όνομα της αναμνήσεως, ή οποία έρχεται συχνά να χύση το δάκρυ της στη ρίζα της τριανταφυλλιάς. Και το δάκρυ εκείνο φαίνεται ότι ριζώνει και πρέσει το έρρημο δεντρολάκι και εκείνο εύγνώμον στολίζεται με τα πιο εύμορφα άνθη του, σαν να θέλη να διαβεβαιώση εκείνον, του οποίου σκιάζει τον ήσυχον ύπνον, ότι δέν τέν λησμονούν.» Ποιητικώτατον!

Η άπάντησις της Άννας Γ. Θεολογίου άποτελεί ένα χαριτωμένο διηγηματάκι, πολύ άληθινόν και με βαθύτατον νόημα. Δέν πρέπει να παραλείψω ούτε λέξιν:

«Ήτο ή 9η Φεβρουαρίου. «Ανυπέμονη—έπως δά και κάθε μαθήτρια—να ίδω τους βαθμούς μου, έλαβα την τάλην να ζητήσω τον έλεγχο μου από την κ. διευθύντριαν μου. Η διευθύντρια μου εύρε τον έλεγχο, έρριξε μέσα μία ματιά, έσήκωσε το κεφάλι της και μου είπε: «Καλή είσαι, αλλά μπορείσες να ήσο καλλιτέρα». Ένωλωσα ότι τα μάτια μου πλημμύρισαν από δάκρυα και έφυγα γρήγορα να μη με ίδη. Όταν το μεσημέρι

έπηγα σπίτι, με χαρά έτρεξα στη μαμά περιμένουσα τους έπαινους της. Η μαμά εκύτταξε τον μόνον κακό βαθμό που είχα και είπε: «Αυτό δέ; δέν είμπορούσε άρά γε να λείπη;»

«Έφυγα και έκλαψα κρυφά. «Υστερα όταν ήλθε κι' ο μπαμπάς του τον έδωκα, αλλά με κάποια δειλία τώρα.

«Έκεινος, άφου έστήλωσε τα μάτια του στο ίδιο σημάδι, μου είπε: «Καλά, άλλ' αυτό δέν έπιθυμούσα να το ίδω.» Τώρα πιά έκλαψα φανερά.

«Πώς λοιπόν; κανείς, κανείς δέν εύχαριστήθηκε; ούτε διευθύντρια, ούτε μαμά, ούτε μπαμπάς; τόσο κόποι, τόσο μέλει αξιώνονται ενός χλιαρού «καλά», ενώ μία μικρή άμέλεια τιμωρείται με τόσο επίπληξη; τόσο καλοί βαθμοί χάνονται μπροστά σ' ένα κακό;

«Έτσι πάντα, μου είπε τότε μία τρυφερή άπ' επάνω μου φωνή, έτσι κι' ή μεγαλειότερη καλωσύνη αφανίζονται μπροστά σε μία κακία.» Πολύ ή, ώ! πολλή μεγάλη έντύπωση μου έκαμαν τα λόγια αυτά, τόσο μεγάλη έντύπωση, όση πίκρα μ' έπότισε εκείνη την ήμέρα ο ένας και μόνος κακός μου βαθμός!..»

Μένει ή τελευταία άπάντησις. Της Φράνκης τ' Αργιολούλουδο στέλλει αυτό το άριστουργηματάκι: «Βασανίζω άπό χθές το κεφάλι μου δια να ένθυμηθώ την ζωηρότερην έντύπωσιν. Την κυνηγώ τόσες ώρες και επί τέλους την έρθεσα...καθισμένη εις ένα μεγάλο βυσσινί τριαντάφυλλο. Είνε μία τεραστία πολύχρωμος πεταλούδα. Τέτοια που δέν έχω ξαναίδη. Καλύπτει όλα τα πέταλα και στραγγίζει το μέλι της καρδιάς των. Δέν είνε από το είδος των χρυσαλλιδων που τόσο θαμβώνει το φάς, ούτε από τες διαφανείς άσπρες, των οποίων ή ύπαρξις δέν είνε παρά αίσθη.

«Επάνω εις το βυσσινί δλοσηρικόν του ρόδου άμπει σαν τ' ανατολίτικα συντέφια. Και γελούν εις τον ήλιον αι άθικτοι άνταύγειαι των πτερύγων της. Είνε εκεί κυναϊ άποχρώσεις μετά φαιοχρόσων κηλιδων, και γύρω έλαφρόν κυματιστόν πένθος.

«Θέλετε και τ' όνομά της; Μαχών.

«Τα όνόματα—εδιάβασα—έχουν μυστηριώδη σχέσιν με τα πράγματα. Πρέπει να είνε άληθές. Τε πιστεύω καθώς την βλέπω να διαγράφει έλιγμούς, όπως ο Μπλεριώ με το άεροπλάνον του.

«Τώρα διαβαίνει το στενόν της Μάγνης, — άπό τον αντίκρυνον τοίχον εις τον άνθισμένον έξώστην, όπου κάθομαι και ρεμβάζω. Το σελήμι, αναρριχητικόν φυτόν τροπικής βλαστήσεως έδω, πυκνώνεται εις τας κηκλίδας του και τα μώβ άνθη του την προσείλυσαν.

«Ενώ πετά, σκέπτομαι πως είνε δυνατόν να γίνη δική μου. Μέσα εις ένα φάθινο καπέλλο θα γίνη αιχμάλωτος, έπειτα κάτω από ένα ποτήρι—άντιπροσωπεύον το γυάλινο παλάτι του παραμυθού,—θα πεθάνη τον βραδόν θάνατον των ώραιών.

«Η Μοίρα ή κακή και άόρατη είμαι έγω. «Καθώς ξεψυχά, όλον το ποτήρι γεμίζει από την αγωνίαν της. Τα γύρω κρύσταλλα είνε ένας άτελειώτος καθρέπτης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΝ. ΛΑΖΑΝΑΣ Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον 'Ουδύπος' Αχιλλεύς Εις τών 114ον Διαγωνισμόν τών Δύσεων [18η Διάπ' αση 1909, σ. 1. 346]

πόνου. Έπειτα αι κεφαλαί κλίνουσι... Έπάνω εις τα διαφανή πτερά δύνου τα δράματα των χρωμάτων. Μίσα εις το θαμβόν ποτήρι ακούεται ο έλαφρός θρούς της έγκαθεύρτου ψυχής...»

Έτσι τελειώνει ή Κυριακή μας. Έμείναμεν όλην την ήμέραν εις το Φάληρον, και το βράδυ, έπιστρέψαντες εις τας Αθήνας, παρεδώσαμεν τ' Αποτελέσματα εις την κυρίαν Διαπλάσιν, ή οποία άπονέμει τα Βραβεία και τα Έβσημα ως εξής:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Της Φράνκης τ' Αργιολούλουδο [20ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άννα Γ. Θεολογίου [15ε]. — Ζιχλά Χανούμ [12ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάρνης Κλωνάρι [12ε]. — Έθνικώς Έγωισμός [10ε]. — Μικροβία Τραλαρά [8ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [5ε] εις έκαστον): Πλοίαρχος Νέμος. — Σπάταρα. — Σεντεμένο Πουλί. — Ποιμενική Φλογέρα. — Δάφνης του Όραίου. — Έλεις. — Έλληνικ Κωσμία. — Παλλάς. — Παπαρούνα. — Άθανάσιος Διάκος. — Ιωάννα Δανδρινού.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [3ε] εις έκαστον): Ηλίας Α. Πανός. — Δάϊμων της Έρήμου. — Έκρη. — Πίους-Παρίς. — Δόφος του Γάρον. — Αγοροκόρτος. — Βασιλίσσα των Έλλήνων. — Βάρια του Κανάρη. — Αεροδρόνοντος Αγγή. — Κ. Γ. Πλάκας.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS)

Γ'. (Συνέχεια).

Έβασσε τιλος ή Μαριέττα εις το πάρκον Μανσά και έσταμάτησεν έμπροσθεν κομψής κατοικίας, αλλά πριν κτυπήση την θύραν, ήσπασθη, τον φίλον τον όποϊον έμελλε να χωρισθί δια παντός.

Μέλις έπέσιε το κομδίον του ήλεκτρικού κώδωνος, ύπηρέτης με όικοστολήν ήνοιξε την θύραν, και τότε ο Φασουλάκης, ο άχαριστος Φασουλάκης, άπολακτιζων την μικράν ζητιάναν, έρμυρην ως βέλος προς την κλιμακα, ήκούσθησαν δέ μετ' όλίγον τα φειδρά του γαυγίσματα και φωναι περιχρηές και έκπληκτοι, επαναλαμβάνουσαι: «Άζώρ! Άζώρ!

«Ο ύπηρέτης με την ώραιαν κοκκίνην στολήν έβαλεν ένα φράγκον εις το χέρι της Μαριέττας, και άποθήσας αυτήν σκαιώς, επανέκλεισε την θύραν με όργην.

«Όταν ή μικρά εύρέθη πάλιν εις τον δρόμον, ήσθάνθη τόσην λύπην, όσην ουδέποτε άλλοτε εις την ζωήν της.

Διατί; Η γλισχρότης άρά γε της άμοιβής την έλύπησε τόσον; Όχι! δέν έγνωρίζεν άρκετά την αξίαν του χρηματος και δέν είδιδε πολλήν σημασίαν.

Μήπως ήτο ή ιδέα ότι θα έκαμε τώρα μόνη της τον μακρόν δρόμον, τον όποϊον διήνυσε πριν με την συντροφίαν του άγαπητού σκύλου; Άλλ' ήξευρε καλά ότι έπρόκειτο να τον άφιση εκεί...

«Όχι! Το μόνον που έθλιβε την καρδίαν της ήτο ή άχαριστία του Φασουλάκη, ο όποϊος, χωρίς θωπεϊαν, χωρίς βλέμμα, την είχεν έγκαταλείψη δια να

έπιστρέψη εις τους πλουσίους του κυρίου, τους όποϊους έπροτίμα άπό αυτήν.

Αυτό, ά, δέν ήμπορούσε να το υποφέρη! Δέν τους αγαπούσε λοιπόν τους πτωχούς μικρούς του φίλους, οι όποιοι τόσας ήμέρας έμοιράσθησαν μαζί του το ψωμί των, άφίνοντες συχνά εις αυτόν το μεγαλύτερον μερίδιον; Έλησμόνει λοιπόν ότι χωρίς την Μαριέτταν, θα έφορούσε πνιγμένος άπό τα κακά παιδιά που τον είχεν δέσει; Δέν ένθυμείτο πλέον την συμπάθειαν, με την οποίαν τον μετέφερε, πληγωμένον και έλεεινόν, μέχρι της σοφίτας; Βίς μάτην λοιπόν ο Άνδρικός τον έπαιρνε εις το κρεβάτι του και τον έσκέπαζε με ό,τι είχε δια να μη κρυβή;

«Ό, τί κακόν πράγμα που είνε ή άχαριστία! ά, πόσον δυστυχές κάμνει τους ανθρώπου!

«Όχι μόνον άποξήραινει την καρδίαν εκείνου, ο όποϊος την άφίνει να εισχωρήση έντός του, αλλά γεμίζει κικρίαν κι' εκείνον ο όποϊος υποφέρει εξ αυτής, τον άπογοητεύει τον άποθαρρύνει να κάμνη το καλόν εις το μέλλον, και συχνότατα μεταβάλλει τον άγαθόν και φιλόστοργον άνθρωπον εις ψυχρόν και σκληρόν έγωιστήν.

Η Μαριέττα δέν άνέλυεν ούτω τα αίσθηματά της, άλλ' έλυπεϊτο, υπέφερε πολύ, ο δέ Φασουλά-

κης ήτο ή μόνη αίτία της λύπης της.

Η έπιστροφή τη έφαινετο τώρα άκόμη έπιπονωτέρα. Έάν δέν έφοβείτο μήν άνησυχήση ο Άνδρικός, θα εκάθητο εκεί εις ένα πάγκον του πάρκου, δια να χύση όλα τα δάκρυα, τα όποια την έπνιγαν.

Άλλ' έπρεπε να περιπατήση, να έπιστρέψη...

Καθ' ήν στιγμήν άπεμακρόνετο άπό το κηκλιδίωμα του μεγαλοπρεπούς μεγάρου, όπου είχεν άφιση τον σκύλον της, μία αναφώνησις οίκτου την έσταμάτησε:

—Κύτταξε, Λεοντινή, έλεγει ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, πέντε ή εξ έτών, κύτταξε τί λυπημένο που φαίνεται αυτό το πτωχό κορίτσι!

— Άλήθεια, άπεκλήθη ή νταντά πλησιάζουσα. Τί έχεις, μικρή μου; Μήν είσαι άρρωστη; Φαίνεται πολύ κουρασμένη.

Δέν χρειάζεται πολύ δια να έλκυσθί ή έμπιστοσύνη δεκαετούς κορασίου! Η γλυκύτης αυτών των λόγων ο πλήρης συμπάθειας τόπος με τον όποϊον έλέχθησαν, ύπήρξεν ή σταγών του ύδατος, δια της όποιας έξεχειλήθη το πλήρες ήδη ποτήριον. Κλαίουσα ή Μαριέττα διηγήθη την θλιβεράν ιστορίαν της. Τα εί-

«Έβαλεν ένα φράγκον εις το χέρι της Μαριέττας...» (Σελ. 421, στ. α')

πεν όλα, την εγκατάλειψιν των γονέων της, την ασθένειαν του μικρού αδελφού της, την αβλιότητα της ζωής των, την έπαιτείαν της, και τέλος την άχαριστίαν του Φασουλάκη, του 'Αζώρ δηλαδή, ο έκοπος, — τώρα το έννοοις, — ποτέ δέν τους είχεν άγαπήση.

— Του 'Αζώρ! έσύ μ'ας έφερες τ'έν 'Αζώρ; άνέκραξεν ή μικρά κομψή δεσποινίς, τρέχουσα προς τήν οικίαν.

— Σταθήτε λοιπόν, δεσποινίς Άννα! είπεν ή Λεοντίνη κρατούσα τήν μικράν πλησίον της. Άρίστε με να τής μιλήσω. Πέ μου, παιδί μου, σου έδωσαν τήν άμοιβή σου, ε; ήρώτησε τήν Μαριέτταν μ' ένδιαφέρον.

Η Μαριέττα άνοιξε το χέρι της και έδειξε το άργυρούν νόμισμα.

— Μπα! αυτό μόνον σου έδωσε ο Άύγουστος; άνέκραξεν ή Λεοντίνη με άγανάκτησιν. Μόνον αυτό; Ά! έλα γρήγορα ες το σπίτι. Πηγαίνουε μπροστά!.. Έλα!..

Και χωρίς να σταματήση αυτήν τήν φοράν τήν μικράν της κυρίαν, ή νταντ' έτρεξε προς το μέγαρον.

Αυτάί έξηφανίσθησαν διά τής θύρας του κήπου. Η Μαριέττα όμως έπρεπε να κτυπήση πάλιν τήν θύραν του δρόμου, όπου τόσον άσχημα τήν υπεδέχθησαν πρό όλίγου... Έυτυχώς ή Λεοντίνη, ή όποία έμάντευσε τόν διαταγμόν της, ήλθε και τής άνοιξεν ή ίδια, τήν εισήγαγε, και διά μέσου πολλών δωματίων τήν ώδήγησεν ένώπιον των κυρίων της, εις τούς όποιους ήναγκάσθη να διηγηθ'η και πάλιν τήν θλιβεράν της ιστορίαν.

Όταν έδειξε τ'ο φράγγον, τ'ο όποιον τής είχε δώση ο Άύγουστος, ο κύριος κατελήφθη υπό μεγάλου θυμού.

— Βλέπεις, είπε προς τήν σύζυγόν του, δι' είχα δίκαιον να ύποπτεύωμαι αυτόν τόν άνθρωπον. Του είχα δώση πενήντα φράγκα δι' άμοιβήν εκείνου πού θα μ'ας έφερνε τόν 'Αζώρ, και ο κατεργάρης κλέπτει τα σαρανταενέα, για να δώση μόνον το ένα ες το δυστυχισμένο αυτό κορίτσι. Δέν θα κοιμηθ'η άπόψε στο σπίτι μας. Και να είνε κι' εύχαριστημένος πού δέν τόν στέλλω και εστην Άστυνομία!

Άλλ' από το πλησίον δωμάτιον ήκούσθησαν τότε πολλαί φωναί:

— Μαμαμά! μπαμπά! άφίστε μας να ιδούμε το κοριτσάκι! Θα εύχαριστήνουμε πολύ!

Η μαμαμά ήνοιξε τότε τήν θύραν, και ή Μαριέττα είδεν έξ εύμαρρα παιδάκια, περιστοιχίζοντα τόν 'Αζώρ, ο έκοπος ήτο έξηπλωμένος επί βελουδίνου μαξιλαρίου.

Και ο τής εύτυχίας! Μόλις είδεν ο σκύλος πώς εισήρχετο εις το δωμάτιον, υπερπηδήσας τούς μικρούς του κυρίου, έφρησεν εις τας άγκύλας τής

Μαριέττας και τήν έφίλησε με τήν γλώσσαν του εις το πρόσωπον, έκβαλών μικρά γαυγίσματα χαρής.

— Μάγαπας λοιπόν όκόμη, Φασουλάκη μου; τ'ω έλεγεν ή μικρά ζητιάνα κλαίουσα συγγρόνως και γελωσα. Με γνωρίζεις λοιπόν; με θέλεις; Ω, τί εύτυχισμένη πού είμαι τώρα!..

Η ιστορία μας πλησιάζει εις το τέλος της.

Η κυρία Δαλουέ ήτο άληθινή μητέρα. Δέν άγαπούσε δηλαδή μόνον τα παιδιά της, άλλ' έξεχειλιζεν ή ψυχή της από άπειρον στοργήν και προς όλα τα άλλα παιδιά.

Μή άρκεσθείσα εις τήν έλεημοσύνην, τήν όποιαν έδωσεν άπαξ, μετέθη ή ίδια, εύθής τήν έπομηνίαν, εις τήν σοφίαν των πτωχών, και έκτοτε άνέτειλε δι' αυτά ή αγγή νέας ζωής.

Η οικογένεια Δαλουέ είχεν εις τα περίχωρα των Παρισίων έν ώρατον κτήμα, του όποιου οι μισθωταί, ήλικιωμένοι ήδη, ήσαν άτεκνοι. Οι άγαθοί αυτοί χωρικοί έδέχθησαν μετά πίστης χαρής τήν Μαριέτταν και τόν Άνδρϊκον και ύπεσχέθησαν να τούς κάμουν να λησμονήσουν τας μακράς ήμέρας τής δυστυχίας των.

Με τήν καλήν τροφήν και με τήν περιποίησιν, ο Άνδρϊκος έθεραπεύθη. Ουδέμία άμφιβολία ότι άργότερα θα ήμπορέση νάναντικαταστήση τόν θετόν του πατέρα εις τήν καλλιέργειαν του κτήματος.

Η Μαριέττα είνε το δεξι' χέρι τής θετής μητρός της, ή όποία δέν είμπορεί πλέον να κάμη χωρίς αυτήν. Δραστηρία, έξυπνη, ζωηρά, είνε ή χαρα του σπιτιού. Και ή καρδιά της έξεχειλιζει από εύγνωμοσύνην προς όλους εκείνους, οι όποιοι εύσπλαγγίσθησαν αυτήν και τόν άδελφούλην της.

Όσάκις οι μικροί Δαλουέ έρχονται να διέλθουν όλίγας έβδομάδας εις το κτήμα, γίνεται άληθινόν πανηγύρι. Ο 'Αζώρ-Φασουλάκης λαμβάνει μέρος εις όλα τα παιγνίδια. Έπιδαψαλεύει δε εξίσου και άδιακρίτως τας θωπιείας του τόσον προς τούς πλουσίους του κυρίου, όσον και προς τούς πτωχούς φίλους του. Δι' αυτόν, ή ψυχή των πρώτων άξίζει όσον και ή ψυχή των δευτέρων. Δέν είνε βαθύ το μάθημα τής φιλοσοφίας, το όποιον δίδει εις όλους ο καλός αυτός σκύλος;

(Τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου τής Διαπλάσεως του 1909, έρουθρά με χρυσα γραμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσοδέσουν τα έφετεινά φυλλάδια, εφρίσκονται εις το Γραφετόν μας και στέλλονται ταχυδρομικώς προς τούς εμβάζοντας φρ. 1,75.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι έχοντες έλληνή τόν τόμον του 1909 ένεκεν άπωλείας ή καταστροφής φύλλων, και επιθυμούντες να τόν συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν τα φυλλάδια τα όποια τούς λείπουν, συναποστέλλοντες και το αντίτιμον (προς 20 λεπτά το φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Διότι ελπίαν καταρτίζομεν τούς τόμους του 1909, και πιθανόν άργότερα να μη περισσεύουν χωριστά φυλλάδια προς πώλησιν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 115ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
(11ο φυλλάδιον 29ον, σελίς 194)

Ουδέμία Συλλογή των διαγωνισμω τούτου άπεκρίθη. Έλάχιστα Δακήσεις κατηγγέλησαν ως κλοπιμαία. Άι θραϊταί πολλά. Έν γένει είμαι πολύ εύχαριστημένη.

Σας παραπέμπω εις τ' Αποτέλεσμα του προηγούμενου Διαγωνισμω, — φυλλ. 30, σελ. 251, — διά να μάθετε, όσοι δέν γνωρίζετε, τί σημαίνουν οι αριθμοί, οι συνθεσίντες τα ένδοματα εις τούς κατωτέρω Πίνακας.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (γολ από 16 ετών και άνω, καθώς και οι μη σημειωσάντες επί του τετραδίου τήν ηλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίρκη, 15+11 [13E]. — Έκτός Διαγωνισμω: Έθνικόν Ι. δαώδες, 15+15 [15E]. — Πίους-Παρίς, 15+12 [13E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζιζή-Χαρούμ, 15+10 [12E]. — Γλυκεία Έλαίς, 15+10 [12E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αλυσιτία Βασιλίτσας, 14+10 [12E]. — Αντώνιος Μ. Πέπας, 12+10 [11E]. — Ανδρϊκος Παλαιολόγου, 15+7 [11E].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ύπερασπιότης τού Έθνους, 14+7 [10E]. — Μελαγχρονό Συμνητόπουλο, 14+7 [10E]. — Ίερός Άγών, 15+5 [10E]. — Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, 14+6 [10E]. — Απώλλων, 14+5 [9E]. — Δωκερος Καρής, 14+5 [9E]. — Εικοστή Πέμπτη Μαργιόν, 13+5 [9E]. — Αθανάσιος Διάκος, 13+5 [9E]. — Έβγενος Ίδαώδες, 15+3 [9E]. — Δάκρυ 'Υποδούλου Έλληρος, 15+3 [9E]. — Δοξίος Απώλλων, 15+3 [9E]. — Ανδριώτης, 13+4 [8E]. — Ζακυνθινός Πανός, 13+3 [8E]. — Ταπεινός Κύριος, 8+6 [7E]. — Δωκίης Αάρας, 8+5 [6E]. — Είμαι Ζακυνθία, 8+5 [6E]. — Έθνικός Έρωτισμός, 7+4 [5E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κόμης Μοντεχρϊστος, 9+2 [5]. — Στέλλα Βουρδουμπά, 7+3 [5E]. — Ιωνική Μόδα, 6+3 [4E]. — Ανάνθινος Στέφανος, 7+2 [4E]. — Ρήγας ο Φεραϊός, 7+2 [4E]. — Καμάρι τής Μάννας, 6+2 [4E].

ΜΕΣΑΙΑΕΤΑΞΙΣ, από 12 — 15 ετών.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρό Διαβολάκι, 15+10 [12E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναύαρχος των Ασιατικών, 15+9 [12E]. — Πουλάκι τής Βοήμου, 14+8 [11E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παρήγορος Άγγελος, 14+7 [10E]. — Έδοξάτιος Γ. Παρασκευαϊδης, 14+7 [10E]. — Έξοριστος Βασιληάς, 14+6 [10E].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ύμνος τής Κρήτης, 12+7 [9E]. — Δόξα τής Ελλάδος, 14+5 [9E]. — Φοινικόν Ναυάκιον, 15+4 [9E]. — Αφροδίσα Θάλασσα, 15+4 [9E]. — Νάοχη, 15+4 [9E]. — Οντερον των Έλλήνων, 10+8 [9E]. —

Γρόδιος Δωρός, 11+7 [9E]. — Παροδρόμος, 11+7 [9E]. — Μικρός Κομηλάτης, 12+6 [9E]. — Δούξ τής Σαόνης, 13+5 [9E]. — Ηλικιή Άμιάς, 14+4 [9E]. — Σιαματία Σ. Πατρικιού, 9+8 [8E]. — Ελισθέρος Έλληρ, 10+7 [8E]. — Ποιμενική Φιοόρτα, 11+5 [8E]. — Κιρκίον ο Ρομαϊός, 12+5 [8E]. — Μαρία Ν. Οικονομοπούλου, 12+5 [8E]. — Γεώργιος Νικολαϊδης, 8+8 [8E]. — Σιραϊηλάτης τής Ασίας, 9+7 [8E]. — Κρητικόν Ι. δαώδες, 10+6 [8E]. — Φιλί τής Μάννας, 11+5 [8E]. — Αρχαίος Σααγιάνης, 12+4 [8E]. — Ανάστης, 12+4 [8E]. — Φώς τής Νυκτός, 14+2 [8E]. — Μικρός Δόδρος, 10+5 [7E]. — Έθνοσωτήδης Κόλαρος, 10+2 [6E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δοξιατικός Στόλος, 9+2 [5E]. — Αγκυλόν, 7+2 [4E]. — Ηλίας Ν. Τεζόλης, 2+1 [2E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (από 11 ετών και κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέγας Άλέξανδρος, 15+8 [11E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έδοξάτιος Ζ. Παρασκευαϊδης, 15+6 [10E]. — Αντώνιος Α. Ρέος, 12+8 [10E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρός Δόξης, 15+5 [10E]. — Εορτή τής Σημαίας, 14+5 [9E]. — Θεόδωρος Δημ. Θεοχάρης, 12+6 [9E].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Πολυμήχανος Όδοσοός, 13+4 [8E]. — Τετραπέτατος Μυτιληνός, 13+3 [8E]. — Γεράκιος Ίπκόνης, 10+2 [6E]. — Χάνι τής Γραβιάς, 8+2 [5E].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Χριστόδουλος λέγει προς τήν άδελφήν του:

— Μαρία, να μ' έξυπνήσης αύριο πρωί, έν κοιμούμαι. Έάν δέν κοιμούμαι, τότε να μ' έξυπνήσης.

Έστάλη υπό τής Έλεφου τής Αιγύπτου

Ο μικρός Τάκης βλέπων ότι χωρίς ματογράφια ο μπαμπάς του δέν μπορεί να διαβάση, αναφανεί:

— Μπαμπά, πάρε μου και μένα γραλιά.
— Γιατί;
— Γιατί θα μάθω κ' έγώ να διαβάσω, χωρίς να πηγαίνω σχολείο.

Έστάλη από τής Θαλαμηγού Άμφιστρίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Η Α Η Ξ Ξ

Με το παρόν φυλλάδιον λήγει το 31ον έτος τής Διπλάσεως και συμπληροϋται ο τόμος του 1909. Αι έν τ'ω μέσφ του φυλλάδιου τέσσαρες σελίδες — έξώφυλλον και σίνας Περιεχομένου, — άποκόπτονται και προσκολλώνται εις τήν αρχήν του τόμου.

Παρακαλούνται δια τελευταίαν φοράν, όσοι λήγει σήμερον ή συνδρομή των, να τήν άνανεώσουν έγγραφως. Παραπέμπονται δε όλοι εις τας ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ, τας δημοσιευθείσας εις το προηγούμενον φυλλάδιον.

Ψηφοδέλιον δια το Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων θα σας σταλή μετά το πρώτον φύλλον του Δεκεμβρίου.

Μή λησμονήσετε να μού στείλατε Γενικήν Συμμετοχών των Εσθμων, τα όποια ελάβατε από της Δεκεμβρίου μέχρι σήμερον. Θα μ' εύχαριστήσουν πολύ όσοι μού στείλουν και Γενικήν Στατιστικήν των φέτος άπονεμηθέντων Εσθμων, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου το βραδύτερον

των Εσθμων, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου το βραδύτερον

Πολλάς ώρας επιστολάς έλαβα αυτήν τήν εβδομάδα. Δυστυχώς ο χωρος δέν μου επιτρέπει νάπαντήσω εδω εις καμμίαν. Έύχαριστώ λοιπόν τούς καλούς μου αντίστοιχούς και επικυλάσομαι να τούς άπαντήσω όταν θα μού ξαναγράψουν. Είνε οι εξής: Μικρά Βοσκοπούλα, Αθάνατος Έλλάς, Έξοριστος Άνθις, Γαλανή Παρίς, Γλυκοχάρανα, Αγοροκόριτος, Τής Φράνης κ' Αργολούλουδο, Ίδωλάτης, Πλοίαρχος Νέμος, Νουκτερινή Άδρα, Κίρκη, Φιλόπατρις Ίάς, Πονεμένος Διαβάνης, Δούμισσα των Σαλώνων. Και του χρόνου!

Πώς μού στέλλει ένα σωρό Παιδικά Πνεύματα χωρίς καμμίαν ύπογραφήν;

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1909

Όσοι θέλουν νάνανεώσουν το ψευδώνυμον πού είχαν κατά το λήξαν 31ον έτος, παρακαλούνται να το κάμουν μέχρι τής 31 Δεκεμβρίου το βραδύτερον. Διότι μετά τήν προθεσμίαν ταύτην, ή κυριότης σιουδήποτε ψευδώνυμου του 1909, μη άνανεωθέντος δια το 1910 υπό του κατόχου του, θα περιέρχεται εις τόν πρώτον ζητούμενα τήν έγκρισιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έγγραφόνται: Δύο διδακτικώτατα διηγηματάκια, εκ του Γαλλικού, τα όποια μού έστειλεν ο Δωδωνάσιος. — Έν ώρατον άνέκδοτον του Μ Φρειδερίκου, έξι εκ των πολλών γνωστών, πού μού έστειλεν ο Δουκίης Αάσας. — Το χρηματοφυλάκιον, μεταφράσις τής Έξορισίου Αθίλδος, και τα «Στοιχεία» ποιηματάκι του Αθανασίου Διάκου. — Από αυτά και τα άλλα εγκριθέντα, θα καταρτίσω κατ' έλογήν τήν Α' Σελίδα Συνεργασίας δια το επόμενον φύλλον.

Απορρίπτονται: τα ποιήματα «Στα ξένα», «Ανατολή Ηλλου», «Όλοιαν άγαπώ», σταλέντα υπό διαφόρων, ως πλημμελώς στιχορρηγμένα ή, ός εκ του θέρματος, άπατάλληλα δια τήν Διάπασιν.

ΕΓΚΡΙΣΙΕΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τσιργιώτης, α. Κυθηραϊκός Όριζων, α. Ανοικτοκαρδη Χεθίβα, α. Προσηλής Μπαμπάς, α. Μονάκωβος Ψυχογιός, α. Παραποιάρα Όσρανούλα, α. (879) Δύομορο Όσφάνο, α. (880) Τρυφερά Καρδιά α (881) Μύρον Καρδιάς, α. (882) Δωρός Φιλίας, α. (883) Άγγελος Άρνότιμος, α. (884) Πτερωτή Καρδιά, α. (885) Άγνή Καρδιά, α. (886) Άδρα Έλευθερίας, α. (887) Νουκτερινός Περίλατος, α. (888) Τρομοβόνον Αούρα, α. (889) Πηλοφίης Σελήνη, α. (890) Αεωφόρος Ραμλιού, α. (891) Καθυσταρσησαν Τράμ, α. (892) Προσηλής Ανάμνησις, α. (893) Ψυχική Τρικυμία, α. (894) Μαραμίνος Κόρος, α. (Ε.Α.) Μόνη Έλαίδα, α. (+ +) Ρομφαία του Δόγρον, α. (1.) Τάρος Παρθένου, α. (898) Δροσολουμένο Ανταγής, α. (899) Αγοισιμή Χάρης, α. (900) Άδρα τής Κίου, α. (Β.Σ) Προσηλής Χιωτοπούλα, α. (Ε.Σ.) Χαριτόβοντος Μαρίνα, α. (Μ.Σ.) Διπύροτος τού Μίνει, α. (Γ.Σ.) Συναχαμίνος Ποντιός, α. (Α.Σ) Μελόχοδρο, α. (907) Χειλάς Μπίης, α. (Ε.Α.) Μελαχρονός Διαβόλος, α. (Α.Κ.) Σανός Καταραμμένος, α. (910) Έτερον Ήμιον, α. (911) Αφροισιον Μόριον, α. (912) Γελογοποιός, α. (913) Φαβ Διαβόλος, α. (914) Χάγας α. (Ε. Α.) Παληάσος Μπαλαμίδος, α. (916) Σαρτώρ, α. (917) Μπελοιδίνος, α. (918) Νουρδοσπασιον, α. (919) Ίον το Έξομον, α. (920) Ίστορικόν Όργανέτιο, α. (921) Τυαλή Ζωή, α. (922) Μελιθράκι, α. (923) Πασιτάκι,

α. (Α.Σ) Ίδωνικόν Όνειρον, α. (1.) Ίδωνικό Χαμόγιο, α. (Δα) Ίδωνικός Πόθος, α. (Ν.) Ίδωνικόν Ίνδαλιμα, α. (Κβ) Ίδωνικό Λάτσης, α. (Της) Σανθουάλλης Άγγελος, α. Χρυσόν Μουσικόν, α. Σφραγίσσα Έλάτις, α. Ροζόν Όνα, α. Σιαί; Όνα, α. Ψυχής Νόσιος, α. Θεϊόν Σάλας, α. Αάπνια, α. Έξως τής Πατρίδος, α. Φιλάρετικος φύσις, α. Ζεφρόρον Πνοή, α. Νοστό Χαράται, α. Χλωρό Μασμπούλι, α. Ψετροπαλό Δουλουδι, α. Ανοικτόμο Χαμόγιο, α. Νουκτερινό Χαμόγιο, α. Όλογάλην Πλάσις, α. Σφραγική Ζωή, α. Παρηγία Αληθινής Ζωής, α. Το Κατόφιλο τής Ζωής, α. Νύμφη των Άγρών, α. Αεμοιού Τραγουδι, α. Άγριο Θαμνώναλο, α. Νερόδα τής Χαράς, α. Περασμένη Χαρά, α. Χονοαίρινη Άμυίς, α. Το Ποτάμι τής Άγάπης, α. (Ν.Κ.) Ρέμβης Νόμισμος, α. Πόνον Δάκρυ, α. Διανομήνα Βλέφαρο, α. Πλάνον Κόμα, α. Γεραντωμένο Κόμα, α. Μισοβηθισμένο Καράφι, α. Δόσις Πόνον, α. Ανατολή Χαράς, α. Μαλκόφρα, α. (Ε.Τ.1) Άσυλον Πλήρες, α. (Ν.Β.Σ.) Άλωσις Καρδιάς, α. (Ν.Β.Σ) Τρέχα Γόρευσ Κοκάκι, α. (Ν.Β.Σ.) Προσηλής Καρναός, α. (Ν.Β.Σ.) Ύπερηφανος Αθλητής, α. (Ν.Β.Σ.) Νά μη οέ μέλι, α. (τάκοός;) Μαιωμένη Καρδοβία α. (Ν.Κ.) Αέννας Μελαγχολία, α. (Ν.Κ.) Και του χρόνου, α. (Ν.Κ.) Καμειτοφόρος, α. (924) Ίδιόροτος Νεανίας, α. (925) Αστρεός Οδρανός α. (926) Στεγιάλητης Ανοικτοκαρδων, α. (927) Ανοικτοκαρδος Σημαιοφόρος, α. (728) Σαινθή τής Έλευθερίας, α. (Δ.Τ.) Νυκτερινή Άδρα, α. (Γ.Μ. Φαδρός Τραλλιανός, α. (Γ.Χ.) Έρωτός, α. (Ε.Χ.) Τρυφερά Λαρεσία, α. Θεϊόν Όνομα, α. Έμψυρον Αισθημα, α. Αισθημα τής Αίτοσινεγρήσοις, α. Ίερά Όνοία, α. Ανθροπίνος Έρωτισμός, α. Αοιμιόν Συμφέρον, α. Βαμός τής Λαρεσίας, α. Ύπερασπιότης τής Δόξης, α. Εύγενής Παλιός, α. Αφοισίσις, α. Αύταπειρησις, α. Αύτοθνοία, α. Ύπερηφανος Έλληρ, α. Ανάμνησις Δόξης, α. Ανάμνησις Πόνον, α. Ανάμνησις Συμφορής, α. Σπορτισμένα Όστά, α. Έλληνικόν Πέλαγος, α. Ύποδούλου Δάκρυ, α. Άψυχος Φύσις, α. Νοσταλία, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν ή Μικρά Βοσκοπούλα (0) με Μικρόν Ναύτην, Βαρνούλην του Φαίηρον, Βαρώνον τής Σόρον, Έθνικόν Αναγνήσιον — ή Δημονημένη (0) με Ανθρομνην Αμυνοδαϊάν, Νύμφην του Νεϊλου, Χρυσό Παγώνι, Δέαν, Τυρόλ Καπέλλο, Γλυκείαν Έλπίδα — το Παληό Βιαλί (0) με το Αφροισιον — ή Πρωχική Καλόβη (0) με Ζακυνθινόν Πανός, Είμαι Ζακυνθία, Ίεράν Άλιαν.

Η Διάπασις άσπάζεται τούς φίλους της: Δακρύβροεκτον Κρητικόν Σημάλιν (εύχαριστώ δια τας τ'όσον καλώς διαθέσεις) Δάφνην του Πηριού (βεβαίως δέν πρέπει νάπομακρυνθής τελείως) Σιλφίδα (εις κάθε τετραέδιον Μ. Μυστικών πρέπει να έσωκλείης γραμματόσημον 20 πατας, και όχι 10 20 πατας κάμνον 10 λεπτά τάκοός και σό, Δουκή Άδρα,) Έλευθέρων Έλληνα (βραβείον έστειλα) Άδραν του Πηλιού (έστειλα) Παλλάδα (έστάλησαν) Βασιλικήν Νταμ. (ο άδελφός σου, αν έχη ψευδώνυμον, είμπορεί να στείλη δια τήν Σελίδα Συνεργασίας δέν πειράζει πού το φύλλον στέλλεται εις τόνόμά σου) Αναγκρόνια (το τετραέδιον πολύ καλό) Γαροφαλιών Κ. (σε περιμένω) Σαφά Γ. Α. (έκρήτησα σημάτωσιν κ' εύχαριστώ) Ζιζή Χανουμ (μόνον τών δια του φύλλου συστημένων άποριων αναγγέλλεται ή έγγραφή, δι: να γίνεται γνωστόν ποιοι ένεγράψαν και

ποῖοι μένουσιν πρὸς ἔγγραφον) **Δημοσημνητήρ** (ἔχει καλῶς) Ἐνδοσημνῶν Κέντρον (ἂν, ναί, τὸ 1910 μας θὰ εἶνε ἐκτάκτως ὤρασιον) Πολυμήχανον Ὀδυσσεά (χαίρω ποῦ σοῦ ἔρασαν ἢ μαγεῖα τῶν αὐγῶν) Τὸ Σβουτό μας Κοινὸν (ἔχει, αὐτὸ δὲν μετράται) Πανελλήνιον Ἰδέαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ζωηρὸν ξεπά- θωμα) Μακεδονίαν, Ὀδυσσεά Ἀνδροῦτσον (περιμένω) Χάνι τῆς Γραβίης (ἔχει καλῶς) Ναυτάκι, Μάριον Ἀνδρέλιον, κτλ. κτλ

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου ὑάπαντησά εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοῦς δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 26 Δεκεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ μέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου.

(Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἑποίου δὲν γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς πανέλλοις, ὅν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φ. 1.)

516. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος.

Ἄν πᾶσις ἐν φωνῆσιν
Μὲ ἄφρον ἢ ἐμώσης,
Πρωτεύουσαν μεγάλην
Ἐξόδῃ θὰ φανερώσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδου

517. Συλλαβόγραφος.

Κοντὰ σὲ τρία σύμφωνα
Τὸ δυο-φορὲς πηγαίνει,
Καὶ θαύμα, ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ
Βοσκῆς ὄραϊος βγαίνει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρις

518. Στοιχειόγραφος.

Νέος ἀναξ Ἐυρωπαῖος,
Βάζει ἀλλοτρώτικα κεφάλι,
Καὶ ρωμῆδὸς ἐπαρχιώτης,
Παλαιὸς ἢ νέος, προβάλλει.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κίρις

519. Αἰνίγμα.

Ὅσο εἶμαι σὴ ζωῆ,
Νερὸ πίνω ἄλυρό,
Ἄμα χάσω τὴ ζωῆ,
Πίνω πάντοτε γλυκὸ.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἐδοστῶν Ζ. Παρσσεναϊδου

520. Ἀσθή.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

521. Ἐπιγραφή.

Σ Α Τ Σ
Ο Ο Ι Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστωκῶν

522. Διπλὴ Ἀεροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν καθωπι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαίων βασι- λέα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ δὲ μεσαία στρατηγῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ:

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Μούσα. 3, Τεκμήριον φιλίας. 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 5, Ὄρος τῆς Μακεδονίας, ὀνομασία ἀρχαία. 6, Φυσικὸν φαινόμενον, προξενεῶν καταστρο- φάς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐργοσμῶ

523. Ἐλλιποσύμφωνον.

η α - ο - ου - ε - υ - α - ι - ε .
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

524. Γρίφος.

ΟΠΝ :: ραχὴ, κοιλία, οἶος, μ' ::
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

525. Γρίφος.

καὶ τ καὶ Τ Τ
καὶ 1 ν καὶ Τ Τ
καὶ 1 Ψ 1 καὶ ΟΛ'Ο Τ Γ :: Κ' Τ
καὶ 1 ν καὶ Τ Τ
καὶ ν καὶ Τ Τ
καὶ Τ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πεντάκτου τῆς Ἰσθμῶν

Τέλος τοῦ 11θου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχεῖται νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεία τῶν 8 στοιμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦσ συνδουμητάς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ πλεονά στοιχεία τὸ ὀπλοκίσιον, καὶ μὲ νε φ α ι α τ ὸ τριπλόσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέ- ξεις, ὀπλοκίσιον καὶ αὐ ἀλιγώτεροι τῶν 15 πληροῦν- ται ὅτι τὰ ζῶαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ κεφαὴ ἢ ἀπλᾶ στοιμῶν τῶν 8 στοιμῶν, ὀπλοκίσιον ὡς ἐξ λέξεω ἀπλᾶ. — Αὐ μὴ συνδουμῶνται ὑπὸ τοῦ ἀντικειμῶ ἄγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.)

Ελληνοπούλι, εἶται καὶ ὡς ψηφίω- μεν τὴν **ΓΑΛΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟ- ΦΟΡΑΝ**. — Ἀροσάουσιος Ἀγγή, Βασιλόπου, Ἰδανικόης, Βασιλίσα τῆς Καλλονῆς, Χα- ρισσα Κόρη, Ἀῦρα τοῦ Βοσπόρου, Διαβολο- χιτοπούλα, Ἐδοσμοι Ἰον, Γλυκοφρεγγ Ἀν- γή, Ἀθέρσιος Σπέρσις, Γλυκοτάλιου Πουλί κλ. κλ. (Θ, 373)

Τὴν ψήφου σας, ὡ εὐγενεῖς Ἑλληνοπαῖδες καὶ Ἑλληνοπούλιες στήν **ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΜΑΣ ΓΑΛΛΑΝΟΛΕΥΚΟΝ Ἀθῶνα Καρδία** (Θ 374)

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΔΑΚΡΥΒΡΕΚΤΟΣ ΚΡΕΤΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
Προγίπτισα Ἀνοικοκάρδων ὑποψηφία Δημοψηφισματός 1909

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
Ἀδοστῶς 1908. — 1, 2, 3, 5, 6, 10, 12, 20, 25, 30, 35, 50, 60 Κορ. 1, 2, 5, διὰ μόνον frs 4,80.
Βασίνας. — 1, 2, 3, 5, 6, 10, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50 Κορ. 1, 2, 5, διὰ μόνον frs 3,—
HAWAY. — 2, 5, 10, 12, 25 διὰ μόνον frs 4,60.
Leeward Islands. — 1/2, 1, 2 1/2, 4, 6, 7, frs 4,40.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΣ
Συνδρομὴ ἔτησια, προσηλωτέα, frs 3.50 μετὰ μικρᾶς Ἀγγελίας χάρισμα.
ANASTASIO DESSILAS, TRIESTE
Via S. Francesco, 16 (Θ, 377)

ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ
Ἐποψηφία Δημοψηφισματός τοῦ 1909

Οσοι ἐπιθυμοῦν νάχοῦσων ἡχοῦσ τῆς ἐλευ- τερίας, ἂς ψηφίσουν τὴν **Καμπάνα τῆς Ἁγίας μας Σοφίας**.
Ζηλῶ Χανόνι (Θ, 379)

Αμάραντος Δόξα, Ἑλλάς τοῦ Μέλλον- τος, ὁ Πανελλήνιος Ἰωνικός Σύλλο- γος ὑπόσχεται ὑμῖν θερμῶτατον ἀσπρσιμα, καὶ εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς ὑπο- ψηφιστῆσ μου.
Ἐλπίς τῶν Ἀνοσυχῶν (Θ, 380)

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Ἐποψηφίος Δημοψηφισματός τοῦ 1909

Χρόνια πολλά, Ριγολέττε. Ἀλήθεια.
25-11-1909. (Θ, 382)

Στῆ, Κάκις μας.
Γιορτάζει τὸ Χρυσὸ Παγῶν, κ' ἡ φύσις τοῦ προσμειδῶ.
Χρόνια νὰ ζῆσ εὐτοχισμένα, τοῦ εὐχόμεθα ἀπ' τῆν καρδιά.
Ἀγκυρία Βασιλόπου. — Ἰδανικόης

Ριγολέττε! μὴ τρομάξῃς! εἶνε ἔξερσις χω- ρατᾶ, ἂν σοῦ εἶπω κέρασε με, νὰ εὐ- χηθῶ ζῶσια πολλά. Ἄγγελε Ἀθυσινῆ, στόν μαραχόν! βάλε ἄλλες μασέλες! καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν φίλον σου, πάστες καὶ καρα- μέλες. — Βασιλόπου. (Θ, 385)

Σὰν διαβατάκιμο πούλι ἢ δόξα μισὸ ἡμέρα **Γιορτοφῆρη** τὰ σπινθηρὰ θὰ σπινῇ στόν ἀγγῶ. Πὰ τὴν Ἑλλάδα, ἄΜΑΡΑΝΤΟΣ ἢ ΔΟΣΑ φερσον γίξει
Ἐπᾶσο στήν ἉγίαΣοφία, τὴν Πόλι ζωοκίσει!
Δεδύτος ἥλιος ἔλαμπε ὡ τὶ τιμὴ σὸ ἔθνος!
Τὰ σὺλβομῶν ἀδελωτᾶ μας ἀπὸβαλον τὸ πένθος.
Ψηφισαίτην, βεδ παιδιὰ! μὲ ψῆφον δὲν ἀξίζει
Ἡ ΔΟΣΑ τοῦ ἈΜΑΡΑΝΤΗ τὸν Ἑλληνα σολίζει;
Ἀγκυρία Βασιλόπου. (Θ, 386)

Μὴ λησμονῆτε τὴν ΓΑΛΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Αν εἶσθε Ἑλληνες καὶ ὄχι Γραικῶλοι, πρέπει νὰ θριαμβέσῃ τὸ ὑπεροχόν τῶν ψευδοῦσων **ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ**
Ἐμπρός λοιπόν! τὸ Δημοψήφισμα κρητῆς ἔστω.
Κιλιαχός (Θ, 388)

Δέτε, ἀγέρως χωρεῖ ἢ **ΓΑΛΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ** Σαῖς πῶστα, Ἑλληνοπούλα, νὰ τὴν ὑψώστε με φόρα, στήν Κρήτη, στήν Ἁγία Σοφία καὶ στή Μακεδονία, Ὅλη ἡ σκληθία τὴν καρτερεῖ α' ὑψίστη ἀγωνία. Μία ψῆφο δόστε τῆς, παιδιὰ, ἢ δὲ σὰς περισσέυει; Ποτὸς δὲν ποθεῖ νὰ ἰδῇ ψηλὰ σῆμα καὶ χρώμα ποῦ λατρεῖται;
Ἰδανικόης (Θ, 389)

Στὴν ἐορτάζουσαν Εἰκοστήν Πέμπτην Μαρ- τίου σερᾶν ἑτῶν εὐτυχιωμένων.
Βασιλόπου, Ἰδανικόης (Θ, 390)

Ζῆτω ἡ **ΓΑΛΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**